

Personer, særlig under deres ulykkelige Forhold, at gøre sig bekendt med og at synge.

At der altid vil være Folk, der ved saadanne Lejligheder ere uartige og søge at være vittige paa en styg Maade, tvivler jeg slet ikke om, men det kunde jo maaske være, det kom af, at de ikke havde faaet tilstrækkelig Lejlighed til at gøre sig bekendt med alt, hvad der staar i disse Salmer. Det kunde jo dog være, at man derigennem noget kunde forbedre dem. Det er dog endnu ikke faldet nogen ind at foreslaa, at fordi det er et Faktum, at der under Gudstjenesten i Vridsløselille begaaes mange Smaaoptøjer, eller hvad man skal kalde det, af Fangerne, skulde Gudstjenesten ophøre. Der er selvfølgelig blandt de Mænd, som samles der, mange, som det er vanskeligt at indvirke paa, men jeg tror dog ikke, det er nogen tilstrækkelig Grund til, at Arbejdet dermed skulde høre op.

Det ærede Medlem talte dernæst om, at det vilde være heldigt, om Gymnastik kunde blive indført blandt den Undervisning, som gives. Ja, jeg skal gerne give det ærede Medlem Ret i, at Gymnastik er en god Ting og kunde være det her, men jeg tror ikke, den passer i et Cellefængsel, i alt Fald efter den Opfattelse af Hensigten med og Opgaven for et Cellefængsel, som har været den gældende, saa længe vi overhovedet have haft Vridsløselille, den nemlig, at en væsentlig Del af Straffens Virkning beror paa, at Fangerne holdes isolerede fra hinanden. Denne Isolation maatte, synes det mig, fuldstændig opgives, hvis Fangerne een eller flere Timer om Ugen — en Time om Dagen burde det vel være — eller i alt Fald ved flere Lejligheder, skulde samles for at gøre Gymnastik. Det vilde, forekommer det mig — jeg forstaar ikke, hvordan det ellers skulde indrettes — være ganske umuligt at afholde Fangerne fra det Samkvem med hverandre, paa hvis Undgaaelse alle de Folk, der ere inde i Fængselsforhold, netop lægge saa overordentlig stor Vægt. Hvorvidt Isolationssystemet, saaledes som det drives i Vridsløselille og vel i alle Straanstalter, der ere Cellefængsler, er det rigtige eller ikke, skal jeg ikke komme ind paa ved denne Lejlighed. Der kan siges overordentlig meget baade for og imod, og der kan jo ogsaa siges det derimod, at der i alt Fald er mange, der mene, at det er noget af en Illusion med denne store Isolation, at Isolationen i Virkeligheden, i alt Fald delvis, kun er

tilsyneladende. Men jeg vil i alt Fald ikke se mig i Stand til, for at Gymnastik kunde komme i Gang derude, at gøre dette overordentlige Indgreb i Isolationssystemet, som i Virkeligheden vilde betegne et Brud med det.

Jeg tror, at Spørgsmaalet om, hvorvidt man skal opretholde eller forandre det nuværende Isolationssystem eller gaa over til noget andet, maa forhandles i den Straffelovkommission, der er nedsat, og senere paa Rigsdagen, naar vi se Resultatet af Straffelovkommissionens Arbejde forelagt i Skikkelse af Lovforslag.

Den ærede Ordfører omtalte — og det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) sluttede sig dertil —, at der i Finansudvalget var forhandlet og opnaaet Enighed om, at Fangearbejdet burde indrettes saaledes, at man ikke i første Række tog Hensyn til de fri Arbejdere eller til Arbejdsgiverne udenfor Fængslet, men at man i første Række tog Hensyn til, at Fangerne kunde lære noget, som kunde komme dem til Nytte, naar de kom ud af Fængslet. Jeg slutter mig ganske til dette og betragter det altsaa fra nu af saaledes, at naar der fra Organisationer i forskellige Fag, hvad enten det er Mester- eller Svendeorganisationer, fremkommer, som der vil komme, Klager over, at Fangerne gennem deres Fængselsarbejde udøve Konkurrence, saa har jeg dertil at svare — for saa vidt der ikke besluttes noget andet af dette høje Ting under Finanslovbehandlingen —, at det er en Overenskomst mellem Folketinget og Ministeren, at dette Hensyn er ikke det, som i Fremtiden skal være det afgørende og grundlæggende.

Og hvis dette altsaa bliver Udfaldet af denne Forhandling, hvis der ikke paa en eller anden Maade fremkommer nogen Afstemning, der strider derimod, tør jeg ogsaa gaa ud fra, at naar de ærede Folketingsmænd i Fremtiden modtage Henvendelser i den Retning enten fra Mester- eller Arbejderorganisationer om, at Fængselsarbejdet konkurrerer med og generer dem, ville de svare: Det vil jeg ikke tale med Justitsministeren om, det er en afgjort Sag, at det kunne vi ikke tage noget Hensyn til.

Det ærede Medlem berørte kortelig Spørgsmaalet om „Flakkebjerg“ og „Landerupgaard“. Der er jo i Udvalget stillet det Forslag, at det ikke skal være et treaarigt, men kun et etaarigt Tilskud, og det kan jeg ganske slutte mig til, idet jeg, som den ærede Ordfører nærer Ønske om, meget